

Bijna 20 jaar later

NOOTEN
&
GEERLINGS

Bijna 20 jaar later

Mich Nooten &
Geertje Geerlings

UITGEVERIJ
VOGELVRIJ

Colofon

Eerste uitgave: november 2022
Mich Nooten & Geertje Geerlings

Uitgeverij Vogelvrij
Redactie: Haddasah de Boer
Correctie: Janke Scharff
Omslagontwerp: Jesse Jeroen Unlimited
Opmaak: Arjen Broeze, Kingfisher Design

ISBN E-boek: 978-90-8329-134-5
ISBN Paperback: 978-90-8329-133-8

© 2022 Uitgeverij Vogelvrij. Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enig andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de rechthebbende(n).

© 2022 Uitgeverij Vogelvrij. All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, or otherwise, without the prior permission in writing from the proprietor(s).

Eind jaren negentig
van de twintigste eeuw:

1.

‘Godkeristus, wat is het toch allemaal een enorme tyfuszooi.’ Andreas de Muylaere veegde met een wilde armbeweging de bijna lege whiskyfles, zijn glas en de ijsemmer van de lage salontafel. De fles stuiterde een paar keer maar bleef heel, de tumbler spatte uit elkaar en de ijsblokjes schoven in een keurig rijtje achter elkaar over de marmeren vloer. ‘Iedereen is alleen maar met zichzelf bezig. Godverdomme.’

Het frêle dienstmeisje schoot vanuit het niets toe met een stoffer en een blik aan een lange steel en begon met neergeslagen ogen de scherven van het glas bij elkaar te vege.

‘En dan moet jij mijn rotzooi opruimen. Zo gaat dat. Daarom is het leven een tyfuszooi! Hier en overal. Alles is kut en iedereen is een klootzak.’

Andreas wist dat hij kon zeggen wat hij wilde, omdat ze hem toch niet verstond. Hij was pas net twee maanden op zijn nieuwe post in Phnom Penh en had – op verzoek van Betty nota bene – niemand meegenomen uit Singapore en uitsluitend lokaal personeel ingehuurd: een kokkin, een man voor de tuin, een chauffeur en dit stille meisje in de huishouding.

Kijk haar nou eens vege. Wat zou ze denken? Wat zou ze van hem vinden? Maakt dat

hem iets uit? Niet echt. En het was zinloos je dat af te vragen, wist hij. Je wist het toch nooit met die Aziaten.

Ja, opeens was ze weg, zijn jonge en representatieve echtgenote Betty, en nu dan echt definitief teruggekeerd naar Nederland. Na de schriftelijke uitslag van het medische onderzoek dat ze nog in Singapore hadden ondergaan, waren ze een halve nacht lang in een onaangename en heftige ruzie verzeild geraakt die uit de hand liep, waarop zij onmiddellijk een vlucht voor de volgende dag boekte, haar bezittingen in vijf koffers en twee grote tassen pakte en hem verliet. Na elf jaar huwelijk. Zomaar, alsof het allemaal niets waard was, alsof er geen gevoelens bestonden en alsof iedereen te allen tijde simpel inwisselbaar was.

Ze zei dat ze genoeg had van zijn ruwheid, grofheid en drankzucht, maar het had natuurlijk veel meer te maken met de uitslag van dat onderzoek: hij was onvruchtbaar en zij niet. Betty had de heftige nachtelijke ruzie aangegrepen en maakte die tot de spreekwoordelijke druppel die de emmer deed overlopen, zodat ze vlot en met goed fatsoen kon vertrekken. En dat had ze dan ook onmiddellijk gedaan.

Hij was er blij om, zei hij steeds maar weer tegen zichzelf, omdat hij beter af was zonder dat kutwijf dat alleen maar bezig was met uiterlijk, status en geld. Ze was destijds waarschijnlijk alleen maar met hem getrouwd omdat hij van goede familie was, geld had en van de ene

diplomatieke post naar de andere ging. Dat betekende dat ze met hem een afwisselend luxeleven kon leiden, met rijkdom, status en personeel en dat had haar vanaf die allereerste dag geweldig aangetrokken. Daarom had ze in het begin zo haar best voor hem gedaan en hem nooit iets geweigerd of kwalijk genomen. Als hij tierde of schold, had ze hem laten tieren en schelden, en als hij zin had om met haar naar bed te gaan, op welk moment van de dag dan ook, had ze zich daarvoor ter beschikking gesteld. Later, toen ze in Singapore woonden, zijn interesse in haar verflauwd was en hij zo nu en dan zijn lusten botvierde op een lokale schone, had zij een oogje toegeknepen. En vaak zelfs twee. Zolang het maar niet ging om een andere westerse vrouw, had ze hem te verstaan gegeven, omdat hij haar daarmee zou vernederen in de sociale omgeving waarin zij verkeerde. En dat was een doodzonde.

Andreas wist heel goed dat Betty hem alleen maar verlaten had omdat ze 'het wonder van het leven mee wilde maken', zoals ze het uitdrukte, en nu het plan had opgevat daar in Nederland een beschaafde en rustige man voor te vinden, een vader voor haar kinderen. Ze was pas eenendertig, had recht op ruime alimentatie en zag een nieuw leven voor zich. Gevoelens van spijt, weemoed en schuld kwamen er duidelijk niet bij kijken, had hij verbitterd vastgesteld. Waarschijnlijk had ze al maanden geweten dat ze zou vertrekken als zou blijken dat ze met hem

geen kinderen kon krijgen. De reden voor de scheiding voor de buitenwereld was ondertussen net zo helder en simpel als voor de hand liggend: ze was psychisch niet meer bestand tegen de excessen van zijn drankgebruik, zijn woede-uitbarstingen en al die onbeschaamde misdragingen, zoals met de meisjes van Bugis Street in Singapore, die soms minderjarig waren en soms ook nog een penis hadden. Zijn wilde gedrag was in hun kringen algemeen bekend, getuigen waren er dus genoeg en elke rechter zou volledig op haar hand zijn. Andreas was er daarom maar niet aan begonnen zich te verzetten, had haar een maandelijks toelage toegezegd en bracht haar die volgende dag zelfs persoonlijk naar het vliegveld. Weg ermee. En door. Hij kon prima leven zonder dat kutwif. En dat zou hij laten zien ook. Vrouwen waren er genoeg op de wereld en als je centen had, kon je krijgen wat je wilde. Toch?

2.

Nog geen zes maanden later trouwde Andreas met de net achttien geworden Vanna, een lichtbruine schoonheid die hij had leren kennen in de geheime Cambodjaanse wereld van de prostitutie, waar zij, zo had hij begrepen, per ongeluk in verzeild was geraakt. Het had iets te maken met een smoezelige schuld van haar vader en toen hij een broer van haar, Munny geheten, drieduizend dollar cash had gegeven, werd hem te verstaan gegeven dat het jonge meisje van hem was en dat hij met haar mocht doen wat hij wilde. Omdat ze zo prachtig was, zo breekbaar en zo liefdevol naar hem keek, had hij in een opwelling besloten haar ten huwelijk te vragen, niet in de laatste plaats omdat Betty inmiddels inderdaad in Nederland een man had gevonden die haar had bezwangerd, zo was hem van verschillende kanten ingewreven. Daar kwam nog bij dat zijn vrienden in de diplomatie het een volstrekt belachelijk idee vonden dat hij een serieuze relatie aanging met een inlandse, die ook nog eens zoveel jonger was dan hij en met wie hij nauwelijks kon communiceren, omdat ze bijna geen Engels sprak. Andreas vond het heerlijk ze te choqueren.

‘Liefde is wat je er zelf van maakt en iedereen heeft voordelen en nadelen,’ had hij stoer gesteld.

‘Vanna is mooi, lekker en lief. Wat wil een man nog meer? Met haar ga ik gelukkig worden. Dat is zeker. Ik hoef die agressieve westerse wijven niet meer.’

Vanna stemde volgzzaam toe, trouwde tot ieders starre verbijstering met een stralende lach op haar gezicht en zorgde vanaf die dag met grote overgave voor haar wildeman, die daardoor in de loop der jaren milder en zachter werd. Zij bleek een evenwichtige en krachtige persoonlijkheid, leerde in een paar jaar goed Nederlands en Engels en ontwikkelde zich in korte tijd tot een prachtige, stijlvolle en bekwame vrouw des huizes. Zij kon uitstekend verkeren met zijn rijke en soms wat decadente vrienden, maar bleek ook het personeel dat uitsluitend uit landgenoten van haar bestond, strak en goed te kunnen aansturen. Ze was streng maar vriendelijk, strikt maar fair.

‘Mijn vrouw is een lot uit de loterij,’ zei Andreas tegen wie het maar horen wilde. ‘Ik ben de gelukkigste man ter wereld.’

Nog steeds rookte hij twee pakjes per dag en dronk hij als een tempelier, maar naar andere vrouwen keek hij niet meer om. Waarom zou hij? Hij had een prachtig en uiterst gewillig lichaam thuis dat bereid was hem op zo ongeveer elke denkbare manier te plezieren. Vanna haalde er zelfs weleens een derde bij, een mooie, jonge vrouw, als ze hem iets gunde omdat hij jarig was of om hem op te beuren als hij het leven om de een of andere reden even niet meer zag zitten.

Zij had daar geen negatieve gedachten bij of over en was niet jaloers. Hij had haar gered van een uitzichtloze toekomst en mocht daar uitvoerig voor beloond worden, zei ze, als hij haar vroeg waar hij al die liefde en aandacht aan verdiend had.

3.

Toen Betty in het verre Nederland haar tweede zoon had gebaard, Andreas deze keer zelfs een geboortekaartje opgestuurd had gekregen en hij Vanna dat had laten zien, uitte zij opeens ook haar kinderwens. Ze waren gelukkig met het leven dat ze hadden en kwamen niets tekort, stelde ze, maar een zoon of een dochter of allebei zou hun paradijs nog paradijselijker kunnen maken.

Hij schrok, omdat hij haar nooit had verteld over zijn onvruchtbaarheid, sribbelde rommelig tegen en zoop zich drie dagen lang een groter stuk in zijn kraag dan normaal.

‘Wat is met jou?’ vroeg zij. ‘Heb ik gezegd verkeerde tekst?’

‘Nee,’ zei hij. ‘Er is sprake van dat we gaan verkassen en ik weet niet hoe je daartegenover staat.’

Een leugen was dat niet, want er was inderdaad weer eens een ronde verschuivingen op komst, maar de reden voor zijn al te uitbundige alcoholgebruik was dat natuurlijk niet.

‘Ik ben aan het onderzoeken wat de mogelijkheden voor ons zijn.’

‘Spannend,’ zei zij. ‘Nieuw begin. Op alles mischien.’

Ze zette hem niet onder druk, maar kwam wel steeds terug op de mogelijkheid tot gezinsuitbreiding. De behoefte aan nageslacht was toch ook normaal voor een man, betoogde ze. Het was tenslotte de enige weg naar een gevoel van onsterfelijkheid, zoals een spreekwoord in haar taal, Khmer, dat uitdrukte.

Toen er twee maanden later gekozen was voor Madrid – wat absoluut een promotie mocht heten – en ze al midden in de voorbereidingen voor het vertrek daarnaartoe zaten, vroeg Vanna op een rustige avond haar man zich uit te spreken over het onderwerp dat hem blijkbaar steeds zo in de weg zat. ‘Als wij spreken van kind, jij drinkt hele fles whisky. Er is iets in dat. Ik ken je. Zeg me wat aan hand is.’

Andreas schudde zijn hoofd en sloeg zijn ogen neer. ‘Ik durf het niet te zeggen.’

‘Aha.’ Vanna glimlachte. ‘Nu komen wij daar. Eerste stap gezet. Durf je nu wel zeggen? Omdat je hebt gezegd je niet durft zeggen. Of durf je nog niet nu?’

Hij keek haar recht in haar ogen en haalde diep adem. ‘Ik vind het zonde van je lijf,’ sprak hij. ‘Je bent nu verleidelijk en strak en ik wil graag dat je zo blijft. Als je moeder bent geworden, zal dat anders zijn. Moeders zijn geen minnaressen.’

Het was een leugen die hem overkwam. Hij had het niet van tevoren bedacht, hij had zelfs niet bedacht dat hij iets ging bedenken, de gelogen reden rolde als vanzelf naar buiten. De woorden kwamen als vanzelf en vormden keurig de zinnen die betekenden wat ze betekenden.

Vanna lachte. 'Grappig,' zei ze. 'En goed je zegt dat. Eindelijk. Dan weet ik dat. Dat gaat om dat.'

Die avond hadden ze het er niet meer over en zij kwam er ook de weken daarna niet meer op terug. Ze waren allebei hard bezig met de voorbereidingen voor de grote overgang naar Europa. Vanna was al uitvoerig bezig Spaans te leren en ging soms ook even een paar dagen weg, om bij haar familie op het platteland te zijn. Haar leven zou zich elders op de wereld gaan voortzetten en zij zou haar ouders en broers en zusters nog maar weinig zien de komende jaren, wist ze.

Juist omdat Vanna niets meer over die kinders wens zei, voelde Andreas zich schuldig. Moest hij haar niet de waarheid vertellen en dan maar zien wat ervan kwam? Zij zou hem er toch niet voor in de steek laten? Ze was toch een heel ander soort vrouw dan die opportunistische Betty? Helemaal zeker was hij daar niet van. Was ze niet langzamerhand net zo geworden als al die andere diplomatenwijven? Het milieu maakte de mens? Het was niet te hopen.

Als hij haar eerlijk zei dat hij niet in staat was tot het produceren van nageslacht konden ze eventueel adoptie overwegen. Hij had niks tegen kinderen, zolang hij er zelf niet al te veel aan hoefde te doen. Vervolgens bedacht hij dat dat natuurlijk sowieso een mogelijkheid was en hij besprak dat met haar, na zich eerst flink met single malt wat moed te hebben ingedronken:

‘Zou je ook blij zijn met een kindje dat je niet zelf gebaard hebt?’

‘Ook wel,’ glimlachte ze. ‘Heeft voordelen. Wou je adopteren?’

‘Dat zou kunnen.’

Ze knikte en zei er verders niets meer over. Er was nog zoveel te doen voordat ze naar Spanje gingen, aan het einde van die volgende week.

Vijf dagen voor vertrek naar het verre Madrid had Andreas een afspraak in de stad met Munny, Vanna’s broer, zonder dat zij daarvan op de hoogte was. Hij vertelde hem dat hij een baby wilde voor Vanna, maar dat hij geen zin had in allerlei ingewikkelde adoptieprocedures. Er was vast wel ergens een kindje geboren voor wie de moeder niet kon zorgen en als hij destijds voor drieduizend dollar een mooie jonge vrouw had kunnen kopen, dan zou nu een baby’tje toch ook geen probleem zijn, had hij bedacht. Kon Munny daarvoor zorgen? Natuurlijk kon Munny dat, zei Munny. Geld maakte alles mogelijk.

4.

Twee dagen later leverde Munny een baby af bij het huis waar zijn zus met de rijke, oudere Hollander woonde en waar inmiddels de grote verhuizing in volle gang was. Het ging hier om het kindje van een Cambodjaans meisje dat zwanger was geworden van een Amerikaan, legde hij uit. Ze had het laten komen omdat de man gezegd had dat hij verliefd op haar was en met haar wilde trouwen, maar hij leek nu opeens van de aardbodem verdwenen. Waarschijnlijk was hij teruggegaan naar huis. Het jonge meisje wilde een toekomst voor haar dochtertje en stond haar graag af aan het diplomatenechtpaar, dat op het punt stond naar Spanje te verhuizen.

Vanna luisterde achterdochtig naar het verhaal van haar broer, maar de aanblik van de baby vertederde haar en al snel had ze het kleine meisje in haar armen genomen en liefdevol tegen zich aan gedrukt.

Zonder dat Vanna het zag betaalde Andreas Munny even later de afgesproken tweeduizend dollar. Vervolgens vertrok hij naar de ambassade om het kindje aan te geven. Er moest wat gerommeld worden met de officiële papieren, maar omdat zijn opvolger pas de volgende week verwacht werd en hij daar nou eenmaal nog

steeds heer en meester was, leverde dat geen problemen op. Emma Christine Vannabelle de Muylaere was de dag daarvoor geboren in het Royal Phnom Penh Hospital, zo werd opgetekend, en werd bijgeschreven in het register en in de paspoorten van haar ouders. Andreas nam daarna afscheid van zijn medewerkers, die hem gelukwensen met de geboorte van zijn kindje en geen vragen stelden, en liet zich vervolgens door zijn chauffeur weer naar huis brengen. Klaar, geregeld.

Vanna bezocht die middag de Maman Babies & Kids Clothes Furniture op Saint 163 en kwam thuis met twee grote tassen vol babykleertjes, rompertjes, luiers en flesjes. Ze had een rustige, vastberaden blik in haar ogen en leek op slag van meisje vrouw geworden.

Ze hadden duidelijk geluk met kleine Emma. Ze was een rustige baby, die sliep, sliep en sliep, om tussendoor met kleine bescheiden huiltjes aan te geven dat ze iets wilde of ergens last van had. Ook Andreas raakte al snel in de ban van haar. Het was toch een wonder, zo'n klein meisje dat er opeens was en deel ging uitmaken van hun leven. Was hij dan nu haar vader? Ja, dat was hij. Later zouden ze haar wel uitleggen dat het allemaal een beetje anders lag dan bij de meeste andere kinderen, maar waarschijnlijk zou haar herkomst niet meer dan een exotisch detail van haar bestaan zijn. Zij zou van haar ouders houden, omdat die haar gevoed en opgevoed hadden. Dat was de natuur. Mensen waren niet

kritisch, wist hij, zolang ze kregen wat ze nodig hadden. En dat gold al helemaal voor baby's.

'Ben je blij met 'r?' vroeg hij aan Vanna.

'Ik ben blij,' antwoordde zij. 'Vanaf eerste moment dat ik haar zag en ik haar rook, wist ik dat zij mijn baby was. Ben jij ook blij?'

'Ik ben blij dat jij blij bent. Het is echt een prachtig en lief kindje.'

Op de dag van hun vertrek naar Madrid kwam Andreas een nieuwsbericht in de Phnom Penh Post onder ogen over een vermiste en waarschijnlijk gestolen baby. Een gemengd stel – hij Frans, zij van origine Cambodjaans – dat op bezoek was bij de prachtige Wat Phnom had een kort moment de wandelwagen met hun kindje erin bij de ingang van de kleine tempel op de heuvel laten staan. Jongens die daar normaal gesproken voor wat kleingeld op de schoenen van westerse bezoekers pasten, hadden aangeboden de baby in de gaten te houden, maar bleken een halve minuut later allemaal te zijn verdwenen. Net als het kindje. De wandelwagen was leeg. Er was groot alarm geslagen en de politie had de omgeving uitgekamd, maar niets gevonden.

Het zweet brak Andreas uit. Was dit toeval? Waarschijnlijk niet. Die godvergeten Munny ook. Waarom was hij met hem in zee gegaan, als hij toch wist dat hij een onbetrouwbare crimineel was? Stom, stom, stom. Hij belde zijn zwager en schold hem verrot.

Munny onderging het gelaten. '*You wanted baby, you got baby,*' zei hij alleen maar en verbrak vervolgens de verbinding.

Andreas gooide de krant onmiddellijk weg en drong aan op een wat vroeger vertrek naar de luchthaven dan gepland. Wegwezen moesten ze en wel zo snel mogelijk.

Pas in het vliegtuig hoog in de lucht en op weg naar een geheel andere wereld kwam hij enigszins tot rust. Met een vaart van bijna negenhonderd kilometer per uur verwijderden zijn jonge gezin en hij zich van een verleden met een smet, op weg naar een toekomst met nieuwe kansen. Dat was de situatie. Een mens kon altijd opnieuw beginnen, hield hij zichzelf voor. Wat gebeurd was, was gebeurd en er was niets meer aan te doen. In wezen had hij meegewerkt aan de diefstal van een baby en had hij zich schuldig gemaakt aan het vervalsen van officiële documenten. Als dat aan het licht kwam, was hij alles kwijt. Er was dus geen weg terug.

Andreas de Muylaere bestelde bij de stewardess een dubbele whisky met ijs. 'Maak er maar een driedubbele van,' lachte hij haar toe. 'We hebben iets te vieren.'

Bijna twintig jaar later:

5.

Al bijna negen jaar woonden Andreas en Vanna nu in het statige, vrijstaande dertigerjarenhuis in villawijk Bikbergen, een van de rustigste en mooiste plekjes van 't Gooi, gelegen tussen het christelijke Huizen en het beschaafde Naarden. Om het grote witte huis lag een tuin van bijna drieduizend vierkante meter, waarvan het achterste gedeelte bos was en de rest bestond uit bloemperken en gazon. Een waar paradijsje.

De laatste jaren waren daar alleen niet makkelijk geweest, niet in de laatste plaats omdat het lichaam van Andreas steeds definitiever werd afgerekend op het leven dat hij geleefd had en nog steeds leefde. De inmiddels gepensioneerde diplomaat rookte misschien ietsjes minder dan vroeger maar toch nog steeds stevig en hoewel hij zelf van mening was dat hij zich keurig gedroeg wat de drank betrof, was dat niet het geval: een paar borrels voor het eten, uitvoerig witte en rode wijn tijdens en een *eau de vie* of twee, drie erna waren de basis, en regelmatig of bijna altijd werd het wat meer, omdat het gezellig was of omdat het anders niet gezellig was. Lopen kon de zesenzestigjarige en inmiddels kolossale Andreas de Muylaere dan ook nauwelijks meer. De enige lichaamsbeweging die hij had bestond uit het voorzichtig afdalen en het zuchtend en

steunend beklimmen van de grote trap die zich in het midden van het huis bevond. Er waren ook dagen dat hij zelfs die moeite niet meer nam en maar boven in zijn bed bleef, waar hem alles werd gebracht wat hij nodig had.

Vanna was in alles zijn tegenpool. Ze naderde de veertig en was mooier en gezonder dan ooit. Roken en drinken deed ze niet en het Europese eten met al die kazen, vet vlees, pasta's en brood had haar altijd tegengestaan. Bovendien kreeg zij lichaamsbeweging genoeg, niet in de laatste plaats omdat ze haar benen uit haar lijf liep voor haar zieke man. Voor het schoonmaken, de was en het verschonen van de bedden kwam er drie dagen in de week een meisje, de rest in huis deed ze zelf. Ze verzorgde driemaal daags het eten voor Andreas en bracht dat naar boven als hij dat wenste. Hoewel zij dat nog steeds ook deed uit dankbaarheid voor het leven dat hij haar gegeven had, speelde liefde de belangrijkste rol. In de loop der jaren had ze gezien dat er een gevoelige ziel school in de wildeman met wie ze getrouwd was. Hij was lang niet zo krachtig en zeker van zichzelf als hij zich voordeed en naarmate de tijd vorderde, werd zij degene die de zaken regelde, organiseerde en aanstuurde. Vanna zorgde voor het betalen van de rekeningen, voor het onderhoud van huis en tuin en voor de begeleiding van hun dochter in haar eerste stappen op weg naar onafhankelijkheid.

Andreas was gewoonweg te zwak en te moe voor dagelijkse beslommingen en zakelijke

aangelegenheden en betoonde zich op zijn beurt dankbaar voor wat zij hem gaf en hoe ze hem verzorgde. Hij hield steeds meer van haar, maar zag tegelijkertijd ook in dat hij geen echtgenoot meer voor haar was en voelde zich daar schuldig over. Hij was een zieke, oude, dikke man, zij een meer dan prachtige en stijlvolle vrouw die in de bloei van haar leven verkeerde. Hij beschouwde zichzelf dan ook als een weerzinwekkend blok aan haar fraaie benen.

6.

Hun prachtige dochter Emma, voor wie ze naar Nederland waren gekomen toen ze de leeftijd had om naar de middelbare school te gaan, had net het ouderlijk huis verlaten en studeerde rechten in Amsterdam. Door een combinatie van toeval en de gemeenschappelijke herkomst begon zij naarmate ze ouder werd steeds meer op haar moeder te lijken, wat Andreas en Vanna had verleid haar niet te vertellen dat ze biologisch niet hun kind was. En hoe langer ze dat uitstelden, hoe moeilijker het werd. Zouden ze dat eeuwig voor haar verborgen kunnen en willen houden? Het was een gesprek dat steeds maar weer werd uitgesteld.

Haar vertrek uit huis had meer effect op hun huwelijk dan ze gedacht hadden. Het leek Andreas en Vanna definitiever met hun situatie en hun tegenstellingen te confronteren. Nu was zij thuis geen mooie, jonge moeder meer met een mooie, jonge dochter, maar een slovende verpleegster voor haar versleten echtgenoot. Dat bleek lastiger voor allebei dan ze verwacht hadden. Andreas en Vanna de Muylaere wisten niet zo goed wat ze met de rest van hun leven aan moesten en waren daar beiden stilzwijgend naar op zoek.

Ze hadden weinig vrienden in de buurt, omdat ze nogal op zichzelf waren, zoals ze dat al die tijd in het buitenland ook waren geweest. Wel gingen ze elk jaar even met oud en nieuw de straat op en bezochten ze zo'n beetje om het jaar de buurtborrel op koningsdag, maar daar bleef het bij. Toen Emma nog thuis woonde, was er leven genoeg geweest in huis, nu was het er stil geworden. Het leek ook of er minder licht naar binnen viel, alsof er een sluier over de villa lag.

Omdat Andreas regelmatig heftige slaapapneu had, wat hem met angst vervulde en hij het beademingsapparaat, dat hij niet vertrouwde en slecht verdroeg, alleen 's nachts wilde gebruiken, had Vanna een onopvallend camerasysteem in de kamer laten aanbrengen. Zo kon ze hem overdag vanaf beneden in de gaten houden. Ze wist inmiddels dat als hij op zijn rug lag te slapen de kans op een aanval groot was en dan liep ze naar boven om hem een duw te geven, zoals ze ook altijd had gedaan toen ze nog bij elkaar sliepen en hij het op een snurken had gezet.

Op zijn verzoek had zij al enige tijd eerder contact gelegd met een Aziatisch vriendinnenclubje in Amsterdam, waarvan de leden elkaar regelmatig opzochten en met elkaar uitgingen. Ze waren ook een keer met zijn allen bij haar thuis gekomen voor een barbecue en Andreas had trots vastgesteld dat zijn vrouw, ondanks het feit dat ze een van de ouderen was, de mooiste en de stijlvolste was van allemaal. Daarna was

hij snel naar boven gevluht, om al die blikken van meewarige weerzin te ontlopen.

Vanna genoot wel van de vrolijkheid en uitbundigheid van die bijeenkomsten en uitstapjes, maar gaf er toch niet veel om. Zij was graag thuis in het paleisje dat ze met haar man bewoonde, genoot van orde en regelmaat in huis en tuin en deed haar plicht, zoals dat in haar aard zat.

Wel spookte er haar iets anders door het hoofd, al enige tijd, en op een bepaald moment ging ze daar het gesprek met hem over aan: ze vertelde dat ze zo graag een kind van hem wilde. 'Nóg een kind,' zei ze zelfs.

'Vanna. Alsjeblieft.'

'Het kan nog. Op mijn leeftijd. En ik wil het zo graag.'

'Maar lieve schat, ik ben er niet meer toe in staat.'

'Dat is helemaal niet waar en dat weet je heel goed.'

Andreas schudde zijn hoofd. 'Het is een idioot idee. Ik ben bijna dood. Dat moeten we echt niet willen.' Terwijl hij zich van haar afdraaide, brak het zweet hem uit. Dit idiote plan moest zo snel mogelijk de kop in worden gedrukt. Hij had zijn grote geheim altijd voor haar verborgen weten te houden en was niet van plan daar op de valreep verandering in aan te brengen.

'Je bent niet bijna dood en als je dat wel zou zijn, wil ik het des te liever. Wat moet ik als jij er niet meer bent?'

‘Een nieuw leven beginnen. Je bent nog geen veertig.’

‘Hier in dit huis met een andere man? Je bent gek.’

‘Hoeft niet hier in dit huis.’

‘Maar ik wil hier blijven. Dit is ons paradijs. Ik zou hier willen wonen met ons kind. Met jou of zonder jou. Maar als hij of zij bestaat, ben jij er toch nog. Dat is de gedachte.’

‘Jezus christus, waar heb ik het aan verdiend?’ Andreas hief zich met moeite uit de grote stoel en schuifelde naar de sidetable, waar de karaffen op stonden. ‘Wil je alsjeblieft even de ijssemmer voor me vullen, liefje?’

‘Natuurlijk.’ Vanna stond op. ‘Maar je begint wel erg vroeg vandaag.’

‘Zo ben ik,’ grijnsde hij. ‘Als het gesprek moeilijk wordt, heb ik drank nodig. En anders ook.’

Ze knikte en ging op weg naar de keuken. Bij de deur draaide ze zich nog even naar hem toe. ‘Ik meen het serieus. Dat is wat ik het liefste wil. Denk er alsjeblieft over na, Dré.’

‘Dat zal niet helpen,’ antwoordde hij onmiddellijk. ‘Als je zoiets wil, moet je dat met iemand anders doen. Zodat het kind ook een vader heeft.’

Vanna draaide zich van hem af, liep de gang in, op weg naar de keuken om ijsblokjes voor hem te halen. Ze wist dat hij al vóór het eten dronken zou zijn en dat ze hem dan in bed zou leggen, om de avond vervolgens helemaal alleen door te brengen, zoals wel vaker. Een kind van een

ander? Ze kon zich er niets bij voorstellen. Een vrouw had een echtgenoot en die was de vader van haar kinderen en als ze geen echtgenoot meer had, was ze weduwe geworden. Niet dat ze dan nooit meer een minnaar mocht hebben, maar een nieuw leven met een andere man met wie ze een kind of kinderen zou krijgen, kon ze zich niet voorstellen. Zo zat het gewoon niet in elkaar.

Verder lezen?

Benieuwd naar het hele verhaal en wil je verder lezen?

KLIK DAN OP DE ONDERSTAANDE LINK

<https://uitgeverijvogelvrij.nl/boek/?id=twintig-jaar-later>

Over Uitgeverij Vogelvrij

Uitgeverij Vogelvrij publiceert boeken met de lengte en de amusementswaarde van speelfilms.

Let op: digitale edities zijn veel milieuvriendelijker en veel goedkoper dan papieren versies.

Op onze website kost elk e-boek maar 4 euro. En voor 25 euro heb je er zelfs 12. Het voordeel van e-boeken is dat je ze kunt lezen op een e-reader, maar ook op een smartphone, een laptop of een tablet. Nog afgezien van de enorme aanslag die papieren boeken doen op het milieu – en op verhuizers en erfgenamen – heeft digitaal lezen naast de gunstige prijs nog veel meer voordelen: je kunt lezen in het donker, je hoeft geen zware boeken mee te slepen, je kunt gemakkelijk passages of namen opzoeken en je kunt de letters groter of kleiner maken.

Het doel van Uitgeverij Vogelvrij is 'lezen' een ander imago te geven en het geschreven verhaal toegankelijker te maken voor de consument van nu, die meer op beelden is gericht. Uitgeverij Vogelvrij zet niet de schrijver maar de lezer centraal. Elke maand verschijnt er minstens één nieuw boek. Soms vermakelijk, soms romantisch, soms controversieel, maar altijd entertainment.

Meer informatie over onze boeken vind je op:

<https://uitgeverijvogelvrij.nl>

UITGEVERIJ
VOGELVRIJ

